

avant...!

figueres 24 agost 1932 - n.º 25

periòdic d'esquerra

redacció: rambla

la jerarquia de l'espasa cedirà el lloc a la jerar- quia de l'eina de treball

Era evident, les persones d'esperit maquiavèlic i continuadores de la casta dels desaprensius colonitzadors d'altres temps, en observar-se el primer intent de realitzar les demandes revolucionàries frejurades pel poble, entrellucaren la trajectòria ràpida i fulgurant que es seguiria en cedir mig voluntàriament una ínfima part dels seus béns que finalitzaria amb una immediata pèrdua total.

Pensaren ells, de seguir-se un camí d'aquesta mena, suposa una mort paulatina de l'honor i l'hisenda i encara que les nostres còrpores siguin corsecades pels vicis i les disbauxes, entre la pell i l'os ens resta el verí de l'orgull, de la noblesa, i per salvar-lo estem disposats a reproduir les brutalitats que els precursors de la nostra nissaga afegiren a l'història.

Amb aquest pensament prepararen la lluita, pensant assegurar la victòria, ja que no oferia possibilitats d'efectuar cap assaig.

Amb les ramificacions del sediciós moviment contrarevolucionari hom pot adonar-se d'això. Anteriorment, fets palpables ens demostren la lligadura establerta entre els diversos esperits mesquins que covardament traeixen la jura d'acatament al règim. Per altra part, la trona, el confessio-nari, la premsa vergonyosament reaccionària i servicial, són martellades constants de desprestigi contra els homes que lluiten per la llibertat. Així mateix podria afegir-s'hi l'acció ininterrompuda dels individus o entitats comercials que, essent de ferro davant els sentiments humans, només despleguen les seves activitats per a engrossir les seves arques del medi més simple i més productiu, sense importar-los la salut ni la vida dels altres éssers.

Es amb aquest bloc compacte i gestat amb audàcia que s'intentava tornar les coses als llocs d'abans, per poder continuar aquella supremàcia de domini complert sobre el poble excessivament benèvol i juiciós.

Cal convenir que forçosament un marge de confiança i de seguretat havien de tenir els éssers que es disposaren a unir-se per plantar cara al poble i reconquerir-li l'aconseguit amb el nou règim.

Ara que els càlculs únicament podien fer-se amb les coses controlables; el govern, el parlament, l'exèrcit, la guàrdia civil, d'assalt, carrabiners. Però darrera aquests aparells importants que constitueixen l'estat, que contenen un bon nombre de partícules fàcilment subornables al costat del més donant, hi ha una fitànica consciència col·lectiva que no és subornable ni mancada d'orientació recta i definida, però sí afermada i de potencialitat insospitada.

Aquesta consciència la forma el poble que treballa, no hi és el que mandrosament vol viure d'ell, i s'ha anat formant de les afirmacions gestades al carrer, el millor lloc per obtenir conquestes dels enemics, puix que les lleis ni els decrets no són suficients per assolir-les.

Vegi's si no ha estat el poble treballador que, cansat que es consen-tissin els atropells indignes, dels abassegadors dels productes de la terra,

full quinzenal

benvinguda "sanjurjada" (?)

Si examinem, detingudament i tran-quil·la, la darrera militarada, coneguda ja arreu per «sanjurjada», ens adonarem que no ha estat res més que una pantomima, és a dir, que l'absència de sana ideologia i de veritable patriotisme ha estat ben palesa. La pantomima, però, arrebegà caire tràgic amb la mort d'uns infelïços soldats que complien amb la disciplina rígida del militarisme, en aquesta ocasió comanats per uns generals embriacs i gairebé analfabets.

L'any 1923 hi hagué un general que es cregué prou castic per a implantar una dictadura i assolí, en part, governar amb la força de l'exèrcit. Les armes d'uns militars innobles i cràpules, espo-ruguiaren durant set anys la consciència del poble.

Ara, en ple règim republicà de l'any 1932, ja no és possible que un generalot, per més Sanjurjo que es digui, pugui ésser parió en gesta amb aquell malaurat Primo de Rivera. Actualment, el poble està en peu per a fer complir la revolució democràtica que encara està per fer, avui el poble és el veritable guaita de la revolució. Es una gran ximpleria creure que qualsevol militarot fatxenda pot alçar-se en rebel·lió contra la voluntat ferma del poble. Aquest s'enfrontaria heroica-ment contra el moviment sediciós que esclatés, i els soldats, com a sincers fills del poble que són, ja no obeeïrien als seus superiors jeràrquics, als quals els serien encarades les seves armes.

Amb aquest darrer moviment ha que-dat demostrada la insensatesa i la incapa-citat d'uns generals indignes i embogits.

Es per això que — malgrat de tot — diem ara: Benvinguda siguis «sanjurjada»! perquè has fet obrir els ulls a aquesta República que venia tractant amb massa miraments a aquesta xurma de dretes que anaven gallaguejant, que encara semblaven els amos.

Cal acabar, d'una vegada, amb els nobles d'escuts i de nom — no d'ànima —, amb els militars chulos i degenerats i amb els eclesiàstics hipòcrites i farsants.

Tot aquest conglomerat putrefacte i corromput — hi ho demostra la darrera «intentona» — ja s'està descomposant-se.

JOWSKI